

[Lone Dybkjær.]

anlæg Risø og atomenergikommissionen netop til det samme, og i hvert fald er det noget, vi kommer til at diskutere nøjere.

Det fører mig endelig til det næste spørgsmål, nemlig om tiden ikke er ved at være moden til, at vi overvejer at opdele atomenergikommissionen. Det er jo en deling, man har set i andre lande, f.eks. USA og England, hvor atomenergikommissionen bliver splittet, kan man nærmest sige, i to, sådan at den ene del tager sig af tilsyn med nukleare anlæg, og den anden del omdannes til en energikommission. Det synes jeg er noget, vi også bør overveje her i Danmark. Der er ikke tvivl om, at vi kommer til at satse også på andre energiformer end atomkraftværker, uanset om vi får atomkraftværker her i landet eller ej.

Nu har også jeg selvfølgelig bemærket, at der er ført en vis kampagne mod Risø i aviserne, og jeg vil meget gerne understrege, at dette fra min side ikke er at betragte som en hetz imod det arbejde, Risø har udført. Jeg føler, at man bør tage en saglig, kan man kalde det drøftelse af, hvad det er for et arbejde, man skal lave i atomenergikommissionen og forsøgsanlæg Risø. Det er trods alt noget, der koster noget, der minder om 100 mill. kr. om året, og dette arbejde må naturligvis gennemgå nogle vurderinger præcis på linje med, hvad arbejde alle andre steder må, og hvis der skæl være besparelser andre steder, ja, så må også Risø komme ind i billedet. Men — og det er det afgørende for mig — jeg har ikke været enig med Risø-medarbejdere i alle de diskussioner, vi har haft omkring disse spørgsmål, men der har i hvert fald ikke fra min side på nogen måde været lagt op til en hetzagtig kampagne imod Risøs medarbejdere. Det føler jeg måske kan være nødvendigt at understrege i denne sammenhæng.

Den sidste paragraf, jeg vil tage frem, er § 10, som omhandler spørgsmålet om de miljømæssige bestemmelser. Det er jo en klar konfliktparagraf, fordi vi på én måde arbejder med, at vi skal etablere nærdemokrati, og på den anden måde også erkender, at det i visse situationer kan være nødvendigt, at vi ligesom tager nogle overordnede samfundsmæssige hensyn. Jeg skal egentlig ikke her tage nogen stilling til, hvordan vi skal ende med at få denne paragraf formu-

ret, men jeg skal blot sige, at vi må gøre os klart, at der altså er nogle konfliktmuligheder, som vi kommer til at drøfte, og jeg synes, vi kommer til at drøfte nærmere, hvordan det vil være muligt for os at inddrage den lokale befolkning i forbindelse med en eventuel beslutning om et atomkraftværk.

Jeg skal så i tilknytning til det næste forslag, nemlig det, der er fremsat af det konservative folkeparti, sige, hvad der vel heller ikke er nogen der er i tvivl om, at vi ikke kan gå ind for, at man på nuværende tidspunkt tager en beslutning om at bygge atomkraftværker her i landet. Vi mener, det er nødvendigt, at vi først har en energipolitisk plan, og en sådan energipolitisk plan skal indeholde elementer som forbrug, forsyning, miljø, sikkerhed og tillige økonomi. En sådan plan foreligger ikke på nuværende tidspunkt, og man kan derfor ikke tage stilling til, om man skal have atomkraftværker eller ej.

Der var jo meget i hr. Guldbergs tale, som nok kunne friste til, at man kommenterede det, men jeg vil godt medgive ham den ene ting, at det, at man har atomkraftværker — det var vel nok noget, han indirekte sagde — jo ikke betyder, at man absolut skal have en vækst. Det er rigtigt, men problemet er blot, at den energipolitiske redegørelse, som vi fik sidste år, fremlagde en vækst, fuldstændigt som vi hidtil havde set det, og det kom til at virke uendelig hårdt, navnlig fordi vi lige umiddelbart inden havde haft en energikrise, som jo fik os til at tænke over, om den udvikling, vi gik ind for, nu også var den rigtige.

Jeg tror, det er meget farligt at sige, at de mennesker, der er kritiske over for atomkraftværker, tilhører den ene eller den anden kategori. I anledning af det, hr. Guldberg sagde om, at de, der havde gået i atommarch, var de samme, som gik imod en fredelig udnyttelse af atomenergien, kan jeg oplyse, at mig bekendt er der adskillige Risø-medarbejdere f. eks., der var med i atommarcherne i sin tid, som i dag går stærkt ind for atomenergi. Det betragter jeg kun som et eksempel på, at det er frygtelig farligt at placere folk i nogle grupper og sige: de vil have et andet samfund, det er et lavenergisamfund, og det bliver så og så dårligt. Man kan godt tillade